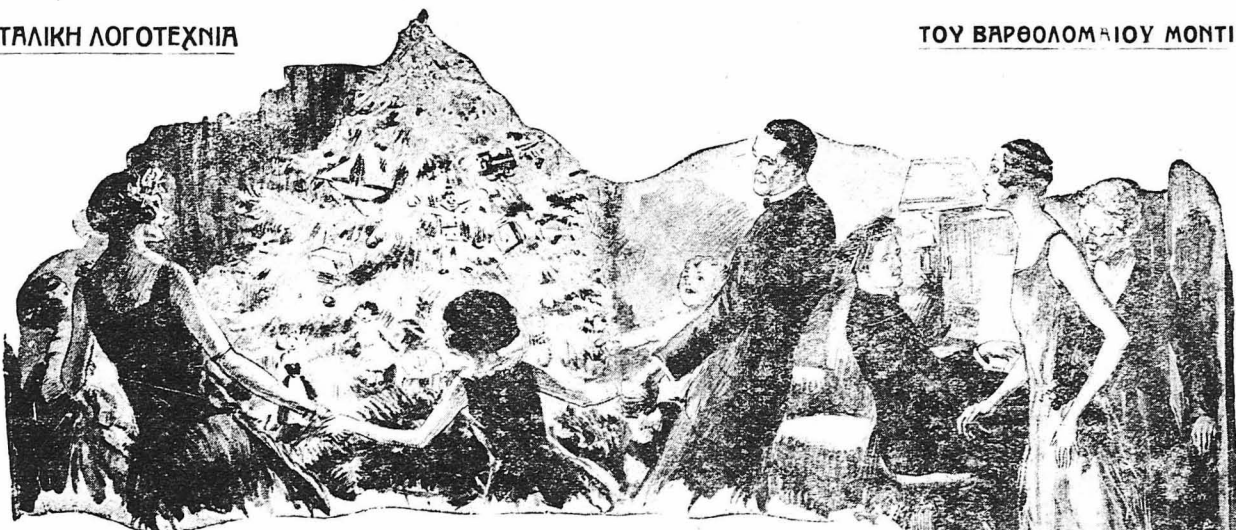

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΜΟΝΤΙ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

Οι δυο γέροι κάθισαν σιωπηλοί ο ένας απέναντι στον άλλον στο μικρό στρογγυλό τραπέζι, το όποιο άλλοτε συγκέντρωνε τόσο εύτυχία.

Έξω το χιόνι έφρεσε σε πυκνές και παχείς νιφάδες, αλλά εύτυχώς δεν φθοσσε ο άγιος έκείνος βορριάς των Απεννίνων, που προκάλεε τότε καταισφορές και χιονοστρόβιλους.

Το χωριό άγρυπνούσε και τα μικρά παράθυρα των λευκών σπιτιών του ήταν φωτισμένα.

Και η οικογένεια του Πάολο Περολέζε, όπως τον λέγαν στο χωριό, άγρυπνούσε και εκείνη. Οικογένεια... Ένα μικρό χαμόγελο θά έφανε σε όποιονδήποτε ή ιδέα οικογενείας αποτελούμενης από ένα γέρο και μία γρη, που ενθ' μοι και άμλητοι εκάθισαν στο τραπέζι... το τραπέζι των Χριστουγέννων!

Άλλή ήταν η δικόσσησις του θωμάσιου, αλλά όχι και φτωχική. Λίγα κάδρα στολίζουν τους τοίχους, το ένα παρίτανε την είσοδο των Ιταλικών στρατευμάτων στη Ρώμη, το άλλο το Γαριβόλδη και τα άλλα ήταν λαϊκά ένα ταρασιάτις των ιστορικών μερών της Κουστόζια και του Μιρόκου.

Τα άλλα έπαιζαν ένα βιού έπαιζαν, παλιό αλλά καλά διατηρημένο που χρησίμευαν ως μπουφές, ένα μικρό τραπέζι, ένα κρομαστό ώρολογι του τοίχου, δυο τρεξί πολυθρόνες και άλλο τίποτε.

— Άχθεια, είπε η Τζουζεπίνα διακρίνοντας τον ρεμβασμό του συγγού της, δεν σου φαίνεται ότι έφ'τος δεν κάνει τόσο κρύο όσο πέρσι;

— Ναί, απάντησε ο Πάολο. Πέρσι σ'άν άτ'σε είχε χιονοστρόβιλο.

Κ' η συνομιλία σταμάτησε ως εκεί. Τώρα την σιωπή έταραξε μόνο το τίχ-τάχ του ρολογιού.

Η γοηδία σε λίγο διέκοψε την σιωπή για δεύτερη φορά.

— Ηρθε άτ'σε ο ταχυδρομος, Πάολο; είπε.

— Ναί, αλλά δεν μάς έγραψε κανείς φέτος, της απάντησε με παράπονο ο γέρος. Όλοι μάς λησμόνησαν.

— Και να συλλογίζεται κανείς ότι άλλοτε το σπίτι αυτό ήταν σ'άν άτ'σε γεμάτο χαρά, πρόσθεσε η Τζουζεπίνα μ'ένα στεναγμό.

Τώρα ο νους των δυο γερόντων είχε πετάξει στα περασμένα χρόνια, στην εποχή που στο τραπέζι αυτό καθόντουσαν ζωηρά και γελαστά τα δυο παιδιά τους, ο Τσεκίνος με το ώριμο άναστημα και τα μαύρα μαλλιά και η λεπτοκαμωμένη καίτανη των κόρη, η ώμορφη η Τσελεστίνια, το καμάρι των Περολέζε και η ζήλεια του χωριού.

Ήσαν τόσο ζωηρά παιδιά και τα δύο... Σκόρπιζαν τόσο ζωή στο μικρό σπίτι που ήταν γεμάτο εύτυχία.

Τώρα ο Τσεκίνος ήταν στο στρατό. Η Ιταλική Κυβέρνησις τον έστειλε στη Κρήτη, σ'ένα ξένο μέρος, για να χτυπήσει τους Κορηικούς που έπανάταθ'σαν κατά των Τούρκων. Έφανε μ'όλο το τάγμα του για εκείνο το νησί. Κ' ήταν τόσο μακριά η Κρήτη από το μικρό χωριό των Απεννίνων, το χιονισμένο κι' ολόλευκο και ήσυχο!

Και θυμότανε η γρη-Τζουζεπίνα πως πέρσι τέτοιες ημέρες το σύνταγμα του Τσεκίνου βρισκότανε στην Φλωρεντία και ο συνταγματάρχης

της του, που είχε παραχωρήσει δυο ημερών άδεια, για να κάνει Χριστουγέννια, με την οικογένειά του. Και το καλό παιδί με όλο τον χιονοστρόβιλο και την κακοκαιρία πήγε και σκόρπισε την χαρά των εικοσιδυα χρόνων του, μαζί με τα τραγούδια του στρατώνος.

Τώρα όμως ήταν τόσο μακριά...

Θυμόταν έπειτα ο γέρος - Πάολο την μονάκριβή του Τσελεστίνια, την αγαπημένη κόρη του, που βρισκόταν κι' εκείνη τώρα τόσο μακριά από το σπίτι τους.

Η Τσελεστίνια όμως, δεν είχε φύγει όπως έφυγε ο Τσεκίνος. Κινένα καθήκον δεν την είχε άπομακρύνει από το πατρικό το σπίτι.

Είχαν περάσει δυο χρόνια από τότε. Η παιδική καρδιά της, για μια στιγμή δεν σκέφτηκε τίποτε άλλο νοί η καλή Τσελεστίνια, η πολυγατριμένη Τσελεστίνια, κι' ημέρα ζήτησε από τους γονείς της, την άδεια να έτανδρευθή τον νεαρό ρωμαίο μηχανικό Έκτορα Φιορεσκάλλη, ο 5 τοιος το προπερισινό το καλοκαίρι μ'είχε πείσει στο χωριό, με έντολη να κάνει γεωμετρικές μελέτες.

Ήταν από την Ρώμη ο Φιορεσκάλλης. Ρωμαίος με ζωηρότητα Ναπολιτάνου και με άβρότητα Τουρινέζου.

Σε κάνα δυο συγκεντρώσεις όπου έγιναν τότε στο χωριό, συνέπεσε να σχετισθή με την Περολέζε. Και η αίσια ιστορία επανέληθε για μωριστή φορά. Οι δυο νέοι αγαπήθηκαν.

«Όχι!» είχαν απαντήσει ο γέρος - Περολέζε στην κόρη του όταν του ζήτησε την άδεια να παντρευθή. «Όχι, Τσελεστίνια. Ο Φιορεσκάλλης δεν είναι γνωστός μας άνθρωπος. Είπε από την Ρώμη. Είπε από την πόλη εκείνη που κρύβει μυστήρια, που κρύβει ότι δεν μπορούν να κρύψουν τα λευκά μας τα χωριά. Σήμερα ο Φιορεσκάλλης βρισκόταν εδώ, αόριο κι' πάη στην Φλωρεντία, έπειτα εις το Μιλάνο και ύστερα δεν ξέρω πού. Είπε πλανόδιος, είναι άγνωστος, είναι ξένος».

Είπε και πολλά άλλα ο Περολέζε στην κόρη του. Δεν τον ήξευρε τον Φιορεσκάλλη και γι' αυτό δεν του έδινε την κόρη του. Εγνώριζε όμως τον Βιτόριο, τον γιο του γιατρού του χωριού, λαμπρό και πλούσιο νέον και για αυτόν προώριζε τη κόρη του.

Η Τσελεστίνια λημόνησε το χρεωσιτούμενο στον καλό πατέρα της σέβα: και ένα βράδυ του Αύγουστου έκαμε φτερά μαζί με τον Φιορεσκάλλη.

Εδώ είχε τελειώσει το είδύλλιο των δυο νέων και άρχισε το πένθος των δυο καλών γερόντων... Το πένθος το βουβό που μιλάει με δάκρυα σιωπηλά. Είχαν ως τόσο μετανοήσει σκληρά για την άρνησή τους.

Χαρμόμυνες άντηχούσαν ή καμπάνες της εκκλησίας του χωριού. Το παλιό ώρολόγι έσημανε ένδεκα.

